

Навечеръ накладохме огънь и се прибрахме да спимъ край единъ зидъ отъ изгорената ни кѣща. Тогазъ дойде при насъ единъ турчинъ, той ни поздрави, познахме го и ние. Той бѣше дѣдо Али, стария ни ратай, останалъ самъ въ една кѣщичка надъ село.

Ето какво ни каза: „Чорбаджи Милко, вашия дѣда, го убиха турцитѣ и той падна тамъ при кичестата круша. Това куче стоя и лежа постоянно при него. То виеше по цѣли дни и нощи. Отивахъ при него, но не ме допушаше да пристѣпля при мъртвеца, захвърляхъ му по-малко хлѣбъ и си отивахъ. Колко пѣти съмъ искалъ да прибера и зароя чорбаджията, но кучето не ми даваше. Тѣй се мина много врѣме. И дъждъ валя, и снѣгъ пада, но кучето все обикаля край мъртвеца и лежи подъ дървото. Като изгни трупъ и останаха коститѣ му съ дрехитѣ, кучето напушаше мѣстото за малко и пакъ обикаляше.

На другия день изкопахме гробъ за дѣдовитѣ кости до кичестата круша и не се мина година — тамъ заровихме и вѣрниятъ ни Кѣнчо.

Ив. Недевъ.

ОТВѢЯНИ ЗРЪНЦА. *)

Ако доде дълго, режи го; ако доде кѣсо, надиго.

Ако да носѣха всички луди хлопки, желѣзото би станало 100 гроша оката.

Ако да би всѣка муха медъ брала, брѣмбаря би най-много.

Ако бѣше работенъ, щѣше да е имотенъ.

*) Отвѣянитѣ зрънца сж събрани отъ Ив. Недевъ.

